

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. София , 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на девети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

като разгледа докладваното от Иванка Ангелова Въззивно гражданско дело № 20201000502580 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 2481 от 27.03.2020г., постановено по гр.д.№ 13901/ 2018г., 1-7 състав на Софийски градски съд, ГО, е отхвърлил предявения от Р. П. С. иск против "Аджибадемсити Клиник Много профилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД, с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи сума в раз мер на 33 371.97лв. по изп.дело № 20188500400571 по описа на ЧСИ А. Б. рег.№850 на КЧСИ, с район на действие СГС, като неоснователен.

Решението е обжалвано от ищеца, с подоробно изложени съображе ния в обстоятелствената част на жалбата.

Въззиваемата страна "Аджибадемсити Клиник Много профилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба.

Софийски апелативен съд,след като обсъди становищата на страните във връзка с атакувания съдебен акт и с оглед на правомощията си по чл. 269 от ГПК,намира следното:

Въззивната жалба е допустима.Подадена е в срока по чл.259,ал.1 от ГПК и е срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт.

Преценявайки основателността на жалбата съобразно изложените оп лаквания, съдът намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл.439 ГПК. Ищецът, настоящ въззивник, твърди, че не дължи на ответното дружество изпълнение на суми по изп.дело № 20188500400571 по описа на ЧСИ А.. Б., образувано по издаден изпълнителен лист в полза на първоначалния възискател В. Х. Д. изпълнителен лист от 19.07.2018г. по в.гр.д. № 6076/17г.по описа на САС, по което изпълнително дело ответникът се е суброгира в правата на първоначалния възискател.

За да отхвърли иска, съставът на СГС след подробно обсъждане на доказателствата, е приел, че няма спор по солидарната отговорност на ищеца и ответника за изплащане на обезщетението за вредите, които са причинили на пациента В. Х. Д.. Солидарността произтича от разпоредбата на чл.53 от ЗЗД, както и от правните последици на влязлото в сила решение по гр.д. № 6076/17г. на САС. Доколкото е осъществяван състав на деликт, и не следва друго от отношенията между солидарни длъжници, съдът е приел, че това, което е платено от кредитора, трябва да се понесе по равно от всеки от двамата длъжници. Ищецът, чиято е доказателствената тежест по чл.154,ал.1 ГПК, не е оборил презумпцията на чл.127, ал.1 ЗЗД, поради което всяка от страните – ищецът, като деликтант, причинил вреди на трето лице /пациента В. Д./ и ответното лечебно заведение, в което е протекло лечението ѝ, следва да понесат по равно отговорността спрямо увредения кредитор или отговорността им следва да се ангажира до размера на 1/2 част от дълга. За несъстоятелни са намерени доводите на ищеца за приложимост на правилата на ограничаваната имуществена отговорност по КТ. Ответното лечебно заведение длъжник е изпълнило за другия длъжник, поради което на основание чл. 127, ал.2, предл.първо от ЗЗД и чл.429 ГПК за него е възникнало основание за законна суброгация вследствие на направеното плащане в размер, по-голям от припадащата му се част от задължението.

В рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд намира следното:

Оплакванията във въззивната жалба на ищеца са за неправилност и необоснованост на извода, че презумпцията за равенство не е оборна от ищеца, като не е отчел, че страните по делото са страни по трудово правоотношение и че вътрешните им отношения изключват приложение на законната презумпция по чл.127, ал.2 ЗЗД. Същите се уреждат от Кодекса на труда, като в случая приложимо е правилото на ограничената имуществена отговорност по чл.206, ал.1 във вр. с ал.3 от КТ.

Решението е неправилно.

С оглед становищата на страните и представените по делото писмени доказателства няма спор по следните релевантни факти, а именно – че от ветната болница в рамките на образуваното изпълнително производство е изплатила на В. Х. Д. изцяло обезщетение за претърпени вреди от медицински деликт в размер на 65 269.72лв., присъдено ѝ по силата на съдебно решение, с което страните по настоящия спор са осъдени солидарно, - че на основание плащането на дълга в цялост от болничното заведение и по негова молба, след

като е приел, че е суброгирано в правата на взыскател, ЧСИ А.. Б. е наложил заповор върху сметките на ищеца до размера от 33 371.97лв., представляващи половината от изплатения дълг; - както и че от 2006г., вкл. към момента на деликта, до настоящия момент страните по делото са в отношения по трудов договор, като ищецът работи като лекар в ответната болница.

Налице е насочено към ищеца изпълнение в рамките на образувано изпълнително производство, въз основа на извършеното от болничното за ведение плащане на целия дълг, което е фактът, настъпил след съдебното дирене, на който ищецът се позовава при обосноваване на правния си ин терес от предявения отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК. Пред мет на иска е отричане на претендираното от ответната болница изпълне ние върху половината от изплатения от нея обезщетение в полза на постра дало лице, за което са осъдени солидарно с ищеца с влязло в сила съдебно решение по чл.49 вр.чл.45 ЗЗД.

Вътрешните отношения между солидарните съдлъжници при извър шено от един от тях плащане на целия дълг са уредени с разпоредбата на чл. 127, ал.1 ЗЗД, според която **доколкото не следва друго** от отношения та между тях, това, което е платено на кредитора, трябва да се понесе от тях по равно. При неоспорения факт, че към момента на деликта и до сега страните по делото са в действащо правоотношение по трудов договор, по силата на който ищецът работи като лекар в ответното болнично заведе ние, и по силата на същото при упражняване на трудовите му задължения е причинен лекарски деликт на пострадалата Д., след извършеното плащане от ответника, във вътрешните му отношения с ищеца в полза на последния са възникнали регресни права в качествата му на работодател, уредени в чл.202 от КТ, който препраща към разпоредбите на раздел II от гла ва X /чл. 203-212/ КТ. Неправилно съставът на СГС е възприел тезата на ответното болнично заведение и е отрекъл приложението в случая на разпоредбите на КТ във вътрешните отношения между солидарните съ длъжници. Солидарната отговорност е пред увреденото лице и платилият на основание чл.49 ЗЗД не става с това пострадал по смисъла на чл.53 ЗЗД, поради което и задължението на причинителите на вредите, за които той е платил, не става солидарно. В този смисъл Постановление № 17 от 18. 11. 1963г., Пленум на ВС, според т.6 на което - Когато работник или служител при изпълнение на възложената му работа причини вреди на трето лице, което е договаряло с предприятието за изпълнението на тази работа, това лице има право да търси по силата на договора обезщетение от предприя тието за причинените вреди, а работникът, причинил вредите, отговаря по чл.95 КТ /отм./, която съответства на сега действащия чл.203 КТ. Основа нието и обемът на отговорността на работника спрямо работодателя, който е изплатил обезщетението, не се променя от факта, че са солидарно осъде ни спрямо пострадалото лице, тъй като вътрешните им отношение се уреж дат по КТ съгласно изричното правило на чл.202 КТ, а не по чл.54 ЗЗД.

В случая ответната болница, в качеството на работодател, не уста новява предпоставките за реализиране на пълната имуществена отговор ност по чл.203, ал.2 КТ на

причинилия вредата ищец, доколкото не уста новява вредата да е причинена умишлено, да е в резултат на престъпление или да не е при или по повод изпълнение на трудовите задължения. В изпълнение Определението от 17.08.2020г. на въззивния състав по разпределение на доказателствената тежест, с уточнителна молба ответното дружество се е позовава на твърдението, че е налице основание за ангажиране на пълната имуществена отговорност на ищеца по чл.203,ал.2 КТ, тъй като вредата за лечебното заведение е настъпила не при или по повод изпълнение на трудовите задължения на въззивника. При положение, че отговорността на лечебното заведение е ангажирана с влязлото в сила решение по чл.49 ЗЗД именно в качеството му на възложител на работата на ищеца като лекар, работещ в същото, и в това му качеството на територията на болницата, с нейни екип и апаратура е осъществяване медицинския деликт, твърдението, освен недоказано, е и в разрез с решаващите констатации по влязлото в сила осъдително решение. Остава възможността за ангажиране на уредената в чл.203,ал.1 КТ ограничена имуществена отговорност за вредата, която е причинил на работодателя по небрежност при или по повод изпълнение на трудовите задължения, при определен в чл.206 КТ размер. В този случай, когато платеното от работодателя е в по-голям размер от отговорността на работника, законодателят е преценил, че отговорността следва да се разпреди между тях по този начин, предвид по-леката форма на вина – небрежност и предвид това, че увреждането е причинено от работника във връзка с работата му, извършвана в интерес на работодателя. Ограничената имуществена отговорност обаче се реализира по друг специален ред – този по чл.210 КТ, за осъществяването на който по делото няма данни. Следователно не е възникнало основание, съответно задължение за ищеца за плащане включително и по посочения ред, което обуславя основателност на предявения отрицателен иск за недължимост на цялата сума.

Поради несъвпадане в изводите на двете инстанции, обжалваното решение следва да се отмени изцяло, като се постанови ново, с което искът по чл.439 ГПК бъде уважен.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца разноски, които за първоинстанционното производство са в размер на 2 934.88 лв., а за въззивното производство в размер на 2 267.44лв. Неоснователно е възразението за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение от 1 600 лв., което незначително превишава минималния размер по тарифата, възлизащ на 1531лв.

Водим от горното Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2481 от 27.03.2020г., постановено по гр.д.№ 13901/2018г. от 1-7 състав на Софийски градски съд, ГО, с което е отхвърлен предявеният от Р. П. С. иск против "Аджибадемсити Клиник Многопрофилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД, с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи сума в размер на 33 371.97лв. по изп.дело № 20188500400571 по описа на ЧСИ А. Б. рег. №850 на КЧСИ, с район на действие СГС, вместо което постанови:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Р. П. С. против "Аджибадемсити Клиник Многопрофилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД иск с правно основание чл. 439 ГПК, че Р. П. С. не дължи на "Аджибадемсити Клиник Многопрофилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД сума в размер на 33 371. 97лв. по изп.дело № 20188500400571 по описа на ЧСИ А. Б. рег.№850 на КЧСИ, с район на действие СГС.

ОСЪЖДА"Аджибадемсити Клиник Многопрофилна Болница за Активно Лечение Токуда" ЕАД да заплати на Р. П. С., ЕГН ***** разности за първоинстанционното производство в размер на 2 934.88 лв. и за въззивното производство в размер на 2 267.44лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС и едномесечен срок от връчване на преписи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____